

Kristallen den fina

Ej för långsamt

Folkvisa från Dalarna

1. Kris - tal - len den fi - na som so - len månd'
2. Och om jag än fo - re till värl - de - nes

ski - na, som stjär-nor - na blän - ka i skyn.
än - da, så ro - par mitt hjär - ta till dig.

Jag vet en flic - ka i dyg - den den
Ja, om jag fo - re till värl - de - nes

fi - na, en flic - ka i den-na här byn.
än - da, så ro - par mitt hjär - ta till dig.

Min vän, min vän och äl - skogs - blom - ma!
Till dig, min vän och äl - skogs - blom - ma!

Ack, om vi kun-de till - sam - mans kom-ma! Och

jag vo-re vän - nen din, och du all-ra kä-re-stan

min, du ä - de-la ros och för - gyl-lan-de skrin!

Kristallen den fina

Folkvisa från Dalarna

Ej för långsamt

1

Kristallen den fina
som solen månd'skina,
som stjärnorna blänka
i skyn.

Jag vet en flicka
i dygden den fina,
en flicka i denna här byn.
Min vän, min vän
och älskogsblomma!
Ack, om vi kunde
tillsammans komma!
Och jag vore vänner din,
och du allra kärestan min,
du ädela ros
och förgyllande skrin!

2

Och om jag än fore
till världenes ända,
så ropar mitt hjärta
till dig.

Ja, om jag fore
till världenes ända
så ropar mitt hjärta
till dig.

Till dig, min vän
och älskogsblomma!
och jag vore vänner din,
och du allra kärestan min,
du ädela ros
och förgyllande skrin!

Volkslied aus Dalarna

nicht zu langsam

Der Kristall, der edle,
sollte glänzen wie die Sonne,
sollte funkeln wie die Sterne
am Himmel.

Ich weiß ein Mädchen
von edler Tugend,
ein Mädchen in diesem Dorf.
Meine Freundin, meine Freundin
und Liebesblume!

Ach, wenn wir könnten
zusammen kommen!
Und ich wäre dein Freund,
und du die Allerliebste mein,
du edle Rose
und (alles) vergoldender Schrein!

Und wenn ich auch führe
bis ans Ende der Welt,
so ruft (doch) mein Herz
nach dir.

Ja, wenn ich auch führe
bis ans Ende der Welt,
so ruft doch mein Herz
nach dir.

Nach dir, meine Freundin
und Liebesblume!
Und ich wäre dein Freund,
und du die Allerliebste mein,
du edle Rose
und (alles) vergoldender Schrein!